

afgives, og Udvalget har ikke havt Noget at indvende derimod. Lovrigt vil det være det Naturlige, at Dommeren affiger Kjendelsen ved Slutningen af den Retshandling, som den beskikkede Sagfører har at føre paa Partens Vegne. Hvis f. Ex. den beskikkede Sagfører skal bistaa en Part ved Foretagelse af en Eksekutionsforretning, og han har nedlagt Paastrand paa Salær, vil det være naturligt, at Dommeren, naar Eksekutionsforretningen er tilendebragt, inden han hæver Retten, affiger den Kjendelse, hvorved han bestemmer, hvilket Salær den beskikkede Sagfører skal have. Udvalget har imidlertid troet, at det var hensigtsmæssigt, at der blev indstuds en Bemærkning — hvortil det første Vindringsforslag siger —, om at den bestreede Maade burde være den ordinære, hvorpaa Kjendelsen blev affagt. De Tilfælde, hvor saa Kjendelsen vil blive affagt paa den Maade, som omhandles i selve Lovforslaget, ville ordentligvis indskræntes til dem, hvor Domsagen falder bort, fordi Parterne have indgaaet Forlig i Sagen.

Quod Lovforslagets § 2 angaar, da er den første Sætning, hvorefter det Offentlige skal udrede Salær, for saa vidt det ikke isølge Lovgivningens almindelige Regler om Bømmelse af Actionens eller Processens Omkostninger skal falde Tiltalte eller Modparten til Last, i Et og Alt i Overensstemmelse med den nugældende Ret. Anderledes derimod forholder det sig med Paragrafens sidste Punktum, der gaar ud paa at tillægge Sagføreren en Ret til at faae Salæret udbetalt af det Offentlige umiddelbart efter, at hans Hverv er tilendebragt, mod at det Offentlige indtræder i hans Ret efter Dommen. Efter den nugældende Ret har Sagføreren ikke nogen Ret til at faae sit Salær udbetalt i Tilfælde af Appel, førend der er gaaet Dom i Sagen. Dgsaa i en anden Henseende kommer Bestemmelsen til at indeholde en Afvigelse fra det Nugældende, idet Sagføreren, naar endelig Dom er gaaet i Sagen, ikke har nogen Ret til at faae Salær, før det efter Eksekution forgiæves er søgt inddrevet hos Tiltalte eller Bederparten. Quod den sidstnævnte Forandring angaar, da er det ganske naturligt, at der ikke paalægges Sagførerne at vente, til en saadan forgiæves Eksekutionsforretning er foretagen. Det er det Naturlige, at Sagføreren strax kan faae sit Salær hos det Offentlige, og at det atter overlades til det Offentlige gennem Eksekution at søge at inddrive Salæret hos den Tiltalte eller Bederparten, som skal betale det. Derimod er det ikke forekommet Udvalget rigtigt at gjøre Forandring i den Regel, hvorefter Sagføreren ikke skal have Ret til, hvor der foregaar Appel, at faae Salær udbetalt, inden Appellsagen er ført til Ende. Naar en Sag, hvori der har været beskikket Sagfører, bliver appelleret, saa har den overordnede Ret nemlig tillige at paakjende Underrettsdommen,

for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Salær, men deraf følger, at Sagføreren ikke har nogen Ret til Salær, førend endelig Dom er gaaet. Det er forekommet Udvalget at være mindre principrigtigt at tilstaa Sagføreren en saadan Ret, og man har derfor foreslaaet, at Ordene: „umiddelbart efter at hans Hverv er tilendebragt“ skulle udgaa. Man har havt saa meget mindre Betænkelighed herved, som en Sagfører vistnok i Almindelighed, naar han maatte sætte særlig Pris paa at faae Salæret udbetalt, inden endelig Dom er gaaet, ved at henvende sig til rette Bedkommende vil kunne faae det udbetalt, i det Mindste naar der ikke maatte være Grund til at vente, at den overordnede Ret skulde komme til et andet Resultat med Hensyn til Salæret.

Quod angaar Lovforslagets § 3, da har Udvalget delt sig i et Fleretal og et Mindretal. Fleretallet har i alt Væsentligt kunnet tiltræde Lovforslagets Bestemmelse om, at den beskikkede Sagfører ikke maa modtage eller lade sig tilgive noget Honorar eller Bederlag af den Part, for hvilken han er beskikket. Saaledes som Forholdene nu ere, er det vistnok ikke ganske ualmindeligt, at beskikkede Sagførere modtage et Extravederlag af Parten, men dette er, saa vidt skjønnes, en Uskik. For det Første er det vistnok i Strid med, hvad Lovgiveren har tænkt sig. Det har upaatvivelig været Lovgiverens Mening, at den beskikkede Sagfører skulde lade sig nøie med det Salær, som Looven hjemler ham; i ethvert Fald vil denne Uskik gjøre et Afbræk i Lovgiverens Hensigt, som har været, at den, hvem der tilstaaes fri Proces, ogsaa i Virkeligheden skulde have fri Retshjælp. Dernæst kan det føre til, at den mindre hederlige og samvittighedsfulde Sagfører har en dobbelt Pris for Udførelsen af sit Hverv. Han kan have en billigere Pris, nemlig det Salær, der tilkommer ham efter Lovgivningen, for den mindre gode Behandling af Sagen, og derimod et højere Salær, nemlig det, han faar i Henhold til Lovgivningen plus det, han kan faae af Parten, for en bedre Behandling af Sagen. I ethvert Tilfælde vil der meget let udvulle sig den Forestilling, at det i Praxis gaar saaledes til, at de beskikkede Sagførere behandle Sagerne mere eller mindre godt, efter som de faae et Extravederlag af Parten eller ikke. Til Unbeflyndning for, at Sagførere modtage Extrabetaling, kan man imidlertid nu henvise til den gjældende Ret, som saa ofte er til Hinder for, at den beskikkede Sagfører faar behørigt Bederlag for sit Arbejde, og saa kan det vel forstaaes, at han lader sig give en Extrabetaling af Parten. Anderledes stiller det sig derimod, naar Lovforslagets § 1 maatte gaa igjennem, thi saa vil den beskikkede Sagfører i alle Tilfælde faae fuldt Bederlag for sit Arbejde, og da synes det ikke, at han bør kunne være berettiget til at skaffe sig yderligere Bederlag ved at lade Parten betale derfor. Naar en be-